

Medlemmer til dette Folkething. Dengang jeg erindrer Dagen, det var den 15de Marts 1853, skulde Thinget afgjøre, om man her maatte stille en Interpellation, der gik ud paa at faae Oplysning om, hvorledes det gik til, at det var forbudt Postvæsenet til Folk i Ribe Amts 3die og 5te Valgfreds at besørge de danske Blade. En Rigsdagsmand, som nu ikke længere har Sæde i denne Sal, nemlig den daværende Rigsdagsmand for Hjørring Amts 3die Valgfreds, reiste sig da og yttrede: „Da jeg antager, at denne Sag ikke vedkommer Rigsdagen, tillader jeg mig at andrage paa Afvisning“, og denne Afvisning gik igjennem, skjøndt kun med en ringe Majoritet, med 45 mod 44 Stemmer; thi den daværende Rigsdag var afgjort stemt for det daværende Ministerium, og en af de Rigsdagsmænd, der idag har yttret Frygt for Læsesfriheden i disse Districter, viste dengang ved sin Stemmegivning ingen saadan Interesse for Spørgsmaalet. Men, uagtet jeg nu vistnok for mit Vedkommende finder, at det, der da skete, var urigtigt, og at denne Sag upaatvivleligen vedkom Rigsdagen, saa maa jeg dog ansee det for klart, at, hvis dette Lovforslag virkelig gaaer igjennem, vil det efter dets § 2 i Fremtiden blive Tilfældet, at et saadant Forbud, udstedt og overholdt af den slesvigiske Politimagt, ikke vedkom Kongerigets Rigsdag. Men det synes dog nu tydeligt nok ogsaa at bli ve et nyt, forkeert Forhold, naar Kongeriget's Presse, som følger den herværende politiske Bevægelse, skal kunne forbydes for dem, der have Ret til at vælge til Rigsdagen. Man kan vel sige, at de Vedkommende, naar man tænker sig saadanne Tilfælde, kunne drage til Ribe, for der at læse de danske Blade, og man

kan ogsaa sige, og jeg vilde gjerne troe det, at der fortiden neppe hos hine Districters Beboere er stor Interesse for en saadan Løsning, men, stiller man sig paa et theoretisk Standpunkt, saa bliver det hele Forhold dog fremdeles urigtigt, og jeg veed ikke, om det nærmeste, praktiske Hensyn i dette Forhold bør gives aldeles ubetinget Fortrin.

Indenrigsministeren: Jeg holder mig overbevist om, at der er ikke liden Overdrivelse og megen ugrundet Frygt hos mange af de ærede Rigsdagsmænd, som have Betæneligheder ved denne Sag; jeg er fuldkommen overbevist om, at det for den største Deel kun er Ubekendtskab med Forholdene i Slesvig, om hvilke jeg jo i Almindelighed ikke her nærmere kan udtale mig, der foranlediger, at flere Rigsdagsmænd ikke kunne slutte sig til Lovforslaget. Jeg har dog i den Henseende et overordentlig slaaende Exempel i selve den ærede Rigsdagsmand, der har filllet den nu til Forhandling foreliggende Dagsorden. Thinget vil erindre, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, for ikke mange Dagen siden, svævede i stor Tvivl om, hvorvidt han kunde være Tillidsmand ved Rødding Højskole, naar den skulde være under slesvigsk Tilfyn; han udmalede denne Stillings Farer, — men det er en Kjendsgjerning, at den ærede Rigsdagsmand har været Tillidsmand ved denne Skole under slesvigsk Bestyrelse, saalænge som han overhovedet har været Tillidsmand, uden at han i den Henseende har følt nogen som helst Ulempe eller Vanfælighed; thi Rødding Skole har fra sin Stiftelse af staaet under slesvigsk Tilfyn og Lovgivning.